

1892-4

SENDER

Christine Mackie

RECIPIENT

Laura Warberg

FACTS

Document type:

Letter

Language:

Da

Date explanation:

Brevet er udateret. Christine Mackie opholdt sig, efter at hun havde født sin datter 22. marts 1892, hos Fru Hansen i København. Eftersom hun skriver, at hun nok kan komme hjem til maj, og brevet er skrevet en tirsdag, må Christine have sendt brevet i april 1892.

General comment:

Efter at have født sin datter 22. marts 1892 på Pleie- og Fødselsstiftelsen i København boede Christine Mackie en månedstid hos Fru Hansen. Barnet blev bortadopteret til Christines faster og hendes mand.

Beklædningsgenstanden havelock er opkaldt efter den engelske general Henry Havelock, der døde 1857. Han var kendt for at bære et hvidt klæde, der dækkede for uniformskasketten og hang ned over nakken og en del af ryggen som beskyttelse mod den brændende sol. Ifølge Ordbog over det danske Sprog (ODS) betyder havelok "kappe (herreoverstykke) uden ærmer og med fast slag".

Digtet "Landskab" er skrevet af norske J.S. Welhaven. Sidste vers, hvorefter en del i brevet mangler, lyder:

Og mange kende sig langst paa Gled
Ad Dødens forstummende Strømme;
De andre letter i Flok efter Flok
At læges i Menneskers

Drømme. Digtet "Det bødes der for i
lange Aar" er skrevet af I.P. Jacobsen.

Mentioned people:

- Hansen, Fru

Archive:

Kerteminde Egns- og Byhistoriske
Arkiv, BB3865

Trykt udgave:

Nej

Provenance:

Gave til Østfyns Museer fra en
efterkommer af Astrid Warberg-
Goldschmidt

TRANSCRIPTION

Tirsdag.

Kære Mor! Bare to Ord for at sige dig, at jeg har det godt, det går meget hurtig frem med at få Kræfter, igår var jeg ude lidt, Fru Hansen mente godt, det kunde gå an, nu vil jeg gå en Smule ud hver Dag, det styrker dog; der bliver intet i Vejen for, at jeg kan komme hjem til Maj. Den blå Havelock, som du mente, aldeles ikke vide kunne nå om mig, passer jeg udmærket. Tak for dit sidste Brev.

Mange Hilsner fra din Basse.

[Skrevet side 1; på hovedet:]

Det bødes der for i lange År, som kun var en flygtig Glæde, det smiler man frem i en flygtig Stund, man bort kan i År ej græde.- Der rinder Sorg, rinder Harm af Roser røde. Der ages på Lykkens gyldne Hjul så fast, at én intet sandser; men Sorgens trælsomme tunge Læs det venter os dog, når vi stanser. - Der rinder Sorg, rinder Harm af Roser røde. Der leves i Lyst som halvt i Drøm, men Sorgen har ingen Drømme: med vågne Øjne den på Dig ser - Øjne som sugende Strømme. - Der rinder Sorg, rinder Harm af Roser røde. Ej Smilet vil lyse din Dag i Seng, men Tåren har gode Stunder; thi Smil er Glands kun af det, der er, Gråd Skyggen af det, der gik under.

[På side 2:]

Landskab

En vidtstrakt Hede med mossede Sten, lidt blinkende Vand i det fjærne, en gulhvid Stribe hvor Solen gik ned, én eneste skælvende Stjerne.

Og sælsomt susende Aftenens Vind

Saa langeligt sukkende aander,

Som kæred mindeligt i den en Sjæl

For jordiske Véer og Vånder.

Da Solen vågned, vel tusende Håb

Strøg fremad på dristige Vinger;

Hvem ved, om ikke den sukkende Vind

De såre og Stækkede bringer?

Hvem ved, om ikke de samle sig her

Som Fugle ved Efterårstrækket

Og prøve: have end Vingerne Kraft

Mon, eller er evig de stækket?

De flest kende sig længst på Gled

Ad Dødens forstummede Strømme;

De andre letter i Flok efter Flok

At læges i Menneskers Drømme.

[Der mangler et hjørne af papiret, så de to sidste linjer er i databasen
afskrevet efter tekst fundet på internettet)

Tuesday.

Kære Mor! Kære So Bro for at
sige dig, at j. har det godt, det går meget
hurtig paa mig, men at j. kræfter, igår var j.
inde lidt. Fri Hansen mente godt, det kunde
gå an, men vil j. gå en Tur til os lørdag, det
skyer dog; der bliver ikke Ti Dage for at j. kan
komme hjem til Maj. Den blå Hancock, som
du mente, aldeles ikke kunde vi os selv, ,
passer j. tilværelse. Tak for det sidste brev.
Mange Hilsener fra din Basse.

Landskab

En vidstrakt Hede med mossede Sten, lidt blinkeende
Vand i det fjærne, en gulbrød Skibe, hvor Solen gik
ned, en eneste skælende Stjerne.

Og salgsomt kunne Aftens Vind
Skæ langligt stikkeende stunder,
Som høres mindeligt i den en Sjæl
For jordiske Vær og Vænder.

Da Solen vægtes vel kunne Hæb
Strøg frem på indtoge Vinger,
Hvem ved om ikke den stikkeende Vind
de sære og slakkede bringer?

Hvem ved om ikke de samle sig her
Som Fugle ved Efterskrækket
Og prøve have end Vingers Kraft
Nuv, eller er evig de slakket?

De plejer kunne sig langt på Ild
At dødens forbrændte Brønner,
Hviler i Flok eller Flok
Hviler i Brønners Brønner.